

Fővárosi Ítéltábla

17.Pf.20.192/2022/3.

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Hegedűs Péter Ügyvédi Iroda felperesi képviselő címe, ügyintéző: dr. Hegedűs Péter ügyvéd) által képviselt felperes (felperes címe) felperesnek – a Dr. Tarkovács Sándor Ügyvédi Iroda (alperesi képviselő címe, ügyintéző: dr. Tarkovács Sándor ügyvéd) által képviselt alperes (alperes címe.) alperes ellen személyiségi jog megsértése miatt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2022. február 16. napján meghozott 35.P.23.185/2020/29. számú ítélete ellen a felperes 30. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és megállapítja, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnevét azzal, hogy a internetes sajtótermék neve internetes sajtótermék oldalán 2018. november 6-án „40 millióból erősödő családi kötelékek település3en” címmel megjelent cikkében valótlanul állította, hogy „40 millióból családi kötelékek erősödtek település3en”; „jegyes párok helyett testvérek, osztály- és évfolyamtársak, az érettségire közösségi szolgálati óraszámot teljesíteni akaró gimnazisták ültek a padokban”; „Uniós források családi kézben”; „A korrupció már a spájzban van”; „az minisztériuma augusztus közepén rendkívüli ellenőrzésnek vetette alá felperes családbarát programját, és számos hiányosságot tárt fel”; „Megoldották „okosban””.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1.500.000 (egymillió-ötszázezer) forintot és ennek 2018. november 7-től a kifizetésig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal egyező mértékű kamatát.

A felperest mentesíti az elsőfokú perköltség fizetése alól, és kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 471.500 (négy százhetvenegyezer-öttszáz) forint elsőfokú perköltséget.

A felperes által fizetendő kereseti illeték összegét 21.000 (huszonegyezer) forintra leszállítja és kötelezi az alperest, hogy az állam javára az adó- és vámhatóság felhívásában megjelölt módon és számlára fizessen meg 63.000 (hatvanháromezer) forint illetéket.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 32.500 (harminckétezer-ötszáz) forint + áfa másodfokú perköltséget, valamint az állam javára az adó- és vámhatóság felhívásában megjelölt módon és számlára 120.000 (százhuszezer) forint fellebbezési illetéket.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az állam javára az adó- és vámhatóság felhívásában megjelölt módon és számlára 40.000 (negyvenezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy a internetes sajtótermék neve internetes sajtótermék oldalán 2018. november 6. napján „40 millióból erősödő családi kötelékek település3en” címmel megjelent cikkében (a továbbiakban: cikk) az alperes valótlanul állította, hogy a „felperes által létrehozott települési alapítvány közel 40.000.000 forintot kapott egy EFOP program keretében” (a továbbiakban: I. közlés); „40 millióból családi kötelékek erősödtek település3en” (a továbbiakban: II. közlés); „jegyes párok helyett gimis osztálytársak között került felosztásra a támogatás, jegyes párok helyett testvérek, osztály- és évfolyamtársak, érettségire közösségi szolgálati óraszámot teljesíteni akaró gimnazisták ültek a padokban” (a továbbiakban: III. közlés); „három árajánlatból ismerősök kerültek kiválasztásra” (a továbbiakban: IV. közlés); „sokat támadott pártes kormány egy uniós pályázaton keresztül vastagon kibélelte a személy5 férje által létrehozott alapítvány zsebeit, úgy tűnik, a korruptnak mondott kormánytól a pénzt azért szívesen fogadják a forradalmárok is” (a továbbiakban: V. közlés); „Uniós források kerültek családi kézbe” (a továbbiakban: VI. közlés); „A pályázati berkekben járatosak, ezeket az ún. „szoft” pénzeknek hívják, gyakran pont az ilyen források jelentik a korrupció melegágyát” (a továbbiakban: VII. közlés); „a pénzügyi vezetőt három árajánlatos beszerzési eljárás eredményeként találták meg, érdekes módon az alapítvány egyik kuratórium tagjának, személy2nak a személyében. A projektben szakmai asszisztensként felperes doktor lánya, személy4 a gimnázium informatika szakos tanára is felbukkan. Igaz, a program vállalt célja a családi kohézió erősítése, talán nem túlzás azt mondanunk, nem pont erre gondoltak a pályázat kiírói, amikor családbarát projektet kerestek.” (a továbbiakban: VIII. közlés); „a korrupció már a spájzban van” (a továbbiakban: IX. közlés); „az minisztériuma augusztus közepén rendkívüli ellenőrzésnek vetette alá a felperes családbarát programját, és számos hiányosságot tárt fel” (a továbbiakban: X. közlés); „Megoldották „okosban” ” (a továbbiakban: XI. közlés); „Tudomásunk szerint a hétvégi település-település4-település5 útvonalon zajló közös biciklizésen a szervezőként megjelenő felperes aláírásokat gyűjtött” (a továbbiakban: XII. közlés). Az alperest 2.000.000 forint sérelemdíj megfizetésére is kérte kötelezni.

[2] A keresetét a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk. 2:42. §-ára, 2:43. § b) pontjára, 2:44. §-ára, 2:45. §-ára, 2:51. § (1)

bekezdésére és 2:52. §-ára, valamint a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény 4. § (1) és (3) bekezdésére alapította.

[3] Előadta, hogy a cikket a PK 12. számú kollégiumi állásfoglalásnak megfelelően egészében értelmezve az a következtetés vonható le, hogy az alperes azt állította, hogy ő 40.000.000 forintot oly módon vett fel uniós támogatás címén, hogy azt a családjára költötte, megszegve az erre vonatkozó szabályokat. A sérelmezett közlések hamis tényállítások voltak. A cikk egyetlen célja az volt, hogy őt, aki abban az időben nem minősült közszereplőnek, lejárassa a nyilvánosság előtt. A cikk csupán egyszer jelent meg, azonban az interneten hosszú ideig elérhető volt, és a internetes portál-on is rohamosan terjedt, majd szórólapok jelentek meg a cikkből származó valótlan állításokkal a munkahelyén, a lakóhelyén és a gépjárművére tűzve. Ez egyben a cikk rá és a környezetére gyakorolt hatását is bizonyítja.

[4] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Előadta, hogy a cikkben foglalt tényállítások mindegyikét dokumentumokkal tudja alátámasztani, jogsértés tehát nem történt, és az sem bizonyítható, hogy a szórólapok a cikk hatására jelentek meg. Mivel a cikkben valós tényállítások szerepelnek, a jóhírnévsértés nem állapítható meg, személyiségi jogsértés hiányában pedig sérelemdíj sem illeti meg a felperest.

[5] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 127.000 forint perköltséget, és az államnak a Nemzeti Adó- és Vámhivatal külön felhívására 120.000 forint feljegyzett eljárási illetéket.

[6] Ítéletének indokolásában kifejtette, hogy a sérelmezett cikk az uniós forrásból származó pénzek pályázati programok keretében történő felhasználásával foglalkozott, ezért közérdeklődésre számot tartó témában jelent meg. Rögzítette, hogy a felperes nem minősül közszereplőnek, fokozott tűrési kötelezettsége ezért nincs. Ezt követően a bizonyíthatósági teszt alapján azt vizsgálta, hogy a sérelmezett közlések tényállításnak, vagy véleménynek minősülnek-e. Az I. közlés tekintetében a becsatolt helyszíni ellenőrzési jegyzőkönyv 1.6. pontja alapján megállapította, hogy a települési alapítvány (a továbbiakban: alapítvány) egy konzorcium egyik tagjaként 19.944.296 forinthez jutott hozzá, ezért az I. közlés valótlan tényállítás. A II. közlést nem tekintette tényállításnak, álláspontja szerint az vélemény volt, ezért jogsértés nem is történhetett. A III. közlés tekintetében a helyszíni ellenőrzési jegyzőkönyv alapján megállapította, hogy nem csupán jegyes párok voltak a workshopok célcsoportjai, a program megfelelően valósult meg, a közlés tehát valótlan tényállítás volt. A IV. közlés tekintetében a pénzügyi vezetői feladatok ellátására beérkezett, csatolt ajánlatok alapján megállapította, hogy valójában négy jelentkező adott árajánlatot. Mivel a legolcsóbbal kötöttek szerződést, ezért ez a tényállítás nem felel meg a valóságnak. Az V. közlést véleménynyilvánításnak minősítette, mivel az abban foglaltak nem bizonyíthatóak. A VI. közlés tekintetében arra a következtetésre jutott, hogy az az újságíró tényekből levont következtetése, amely megfelel a valóságnak, mivel a felperes teljes családja, a felesége, és lánya is részt vett a program lebonyolításában. A VII. közlés az ítélet szerint a cikk szerzője saját véleményének minősül. A VIII. közlés első része nem minősül valótlan tényállításnak, mert a programban szakmai asszisztensként a felperes leánya is felbukkant, a mondat második fele pedig véleménynek tekinthető, amely a felperesre nézve nem sértő. A IX. közlés az újságíró véleménye, mely a felperes jóhírnevét nem sérti. A X. közlés tekintetében az ellenőrzésről készült jegyzőkönyv és ellenőrző hatóságtól kapott válaszevél alapján megállapította, hogy valójában semmilyen hiányosságot nem tártak fel, a közlés valótlan

állítás. A XI. közlés a szerző véleménye. A XII. közlés azonban valótlan tényállítás, mert a cikkben említett kerékpáros esemény nem a program keretében zajlott.

[7] Kifejtette, hogy a véleménynek minősített közlésekkel kapcsolatban a felperes alappal nem követelheti jóhírnév megsértésének megállapítását, mert a véleménynyilvánítás szabadsága az Alkotmánybíróság 7/2014. (III. 7.) AB határozata alapján nem korlátozható. Ráadásul ezek a közlések egyetlen esetben sem voltak kifejezőmódjukban indokolatlanul bántóak vagy sértőek, és nem is a felperesre vonatkoztak, emiatt a keresetet e részében elutasította. A tényállításnak minősített közlések vonatkozásában kifejtette, hogy a XII. közlés kivételével azok nem a felperesre, hanem az alapítványra vonatkoztak, ezért a felperes nem rendelkezik keresetösségi joggal. A XII. közlés körében rámutatott arra, hogy a felperes nem cáfolta, hogy aláírást gyűjtött, és azt sem fejtette ki, hogy ez az állítás miért lenne sérelmes rá nézve. Jogsértés hiányában a sérelemdíj iránti igényt alaptalannak találta.

[8] Az ítélet elleni fellebbezésében a felperes elsődlegesen azt kérte, hogy az ítéltábla változtassa meg az elsőfokú bíróság ítéletét és a kereseti kérelmének teljes egészében adjon helyt. Másodlagosan azt kérte, hogy a megállapításra irányuló elsődleges kereseti kérelmének adjon helyt az ítéltábla, míg a sérelemdíj megfizetésére irányuló második kereseti kérelem vonatkozásában az elsőfokú bíróság ítéletét helyezze hatályon kívül, és utasítsa az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára.

[9] Elsősorban arra hivatkozott, hogy indokolt az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás kiegészítése, mert az nem tartalmazza teljeskörűen a per eldöntése szempontjából releváns tényeket. Így például azt, hogy a cikk az első oldalon őt felismerhető módon ábrázoló fényképet is tartalmaz, amely uralja az egész közleményt. Hiányolta továbbá annak rögzítését, hogy a cikk részletesen foglalkozik családi és politikai kapcsolataival, és minden esetben a nevéhez kötve hivatkozik az alapítványra. Kérte, hogy a fentiek szerint módosított tényekből eltérő jogi következtetést vonjon le az ítéltábla, az elsőfokú bíróság ugyanis nem a PK 12. számú állásfoglalásnak megfelelően, nem szövegösszefüggéseiben vizsgálta a sérelmezett közléseket, hanem önmagukban. Rámutatott arra, hogy jogsértés az irányadó gyakorlat szerint történhet célzásokkal, utalásokkal, vagy egyes való tények elhallgatásával is. Ezt szem előtt tartva megállapítható, hogy a cikk csak formálisan foglalkozik az alapítvánnyal, valójában pusztán egy ürügy arra, hogy őt és családját lejárássák. Tévesen jutott ezért arra a következtetésre az elsőfokú bíróság, hogy a megfogalmazott közlések nem rá vonatkoznak, hanem az alapítványra. Ezt bizonyítja, hogy a szórólapok nem az alapítvány székhelyén, hanem kizárólag a családi háza előtt parkoló autóján és munkahelyén jelentek meg. Kifejtette, hogy a cikket egészében tekintve egyértelműen megállapítható, hogy az ő társadalmi megítélését hátrányosan befolyásoló sérelmes közléseket tartalmaz.

[10] A sérelemdíj összege körében hivatkozott az okozott jogsérelem súlyára és annak ismétlődő jellegére, valamint arra, hogy az alperes minimális utánajárás árán tisztázhatta volna a valóságos helyzetet. A cikk hatását jól mutatják a keresetlevélhez csatolt fényképfelvételek és szórólapok, valamint a internetes portál-on tett bejegyzések. Amennyiben ezt nem találja elégségesnek a másodfokú bíróság, úgy másodlagosan kérte e körben az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését.

[11] Az alperes nem terjesztett elő fellebbezési ellenkérelmet.

[12] A fellebbezés részben megalapozott.

[13] A felperes a keresetét teljes egészében elutasító ítélet ellen az alperes kereset szerinti marasztalása érdekében fellebbezett, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt fellebbezés hiányában – a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX törvény (a továbbiakban: Pp.) 358. § (5) bekezdése alapján – jogerőre emelkedett rendelkezése. Ebből következően a másodfokú felülbírálat az elsőfokú ítélet egészére kiterjedt. Az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítást a szükséges terjedelemben lefolytatta, a rendelkezésre álló bizonyítékokat okszerűen értékelte és a tényállást helyesen és teljeskörűen állapította meg. Az abból levont jogi következtetésével azonban a másodfokú bíróság csak részben értett egyet, ezért a meghozott döntést is csak részben találta megalapozottnak az alábbiak szerint.

[14] A felperes a fellebbezésében alaptalanul sérelmezte az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást, az ugyanis a szükséges részletességgel tartalmazza a releváns tényeket. A fellebbezésben foglaltakkal ellentétben az elsőfokú bíróság rögzítette azt, hogy a cikkben a felperes fényképe is szerepel (indokolás [7] bekezdés 2. sor). Az pedig, hogy a felperes fényképének a jogsértés szempontjából milyen jelentősége van, nem a tényállásra, hanem a Pp. 346. § (5) bekezdése szerinti jogi indokolásra tartozó kérdés. Másrészt a megállapított tényállás részeként az elsőfokú bíróság szó szerint idézte a sérelmezett cikket, így valamennyi felperes által hiányolt, rá és családjára vonatkozó megállapítás szerepel a tényállásban.

[15] Azzal viszont részben egyetértett az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság egyes közlések jogi megítélését illetően téves következtetésre jutott, mert bár hivatkozott a Pk 12. számú állásfoglalásra, a kifogásolt közléseket nem annak megfelelően értékelte. Az ítéltábla a felperessel egyetértve arra a következtetésre jutott, hogy bár a cikk formailag valóban az alapítványról, annak működéséről szól, azonban mindezt abban a hamis színben tünteti fel, mintha az EFOP pályázatot a felperes személyesen, családjával segítségével, saját nevében, saját javára és hasznára bonyolította volna. Ebből következően úgy tűnik, mintha a cikkben említett, állítólagosan elkövetett szabálytalanságok hasznélvezője is a felperes és családja lenne. Ezt támasztja alá a felperes képmásának hangsúlyos használata és a szövegben az alapítvány ismétlődő személyéhez kötése, amire nyilván semmi szükség nem lett volna, ha a cikk ténylegesen az alapítványról szólna. Ennek indokai is tetten érhetőek az írásban, annak alapján ugyanis egyértelmű, hogy a felperes házastársának jelenlegi politikai, közéleti tevékenysége és kapcsolatrendszere az, ami a korábban aktívan politizáló felperesre irányította az alperes figyelmét. Ebből következően nem lehet szó szerint és megszorítóan értelmezni a cikknek formálisan valóban az alapítvánnyal kapcsolatos közléseit, azok valójában a felperesre vonatkoznak, ezért a felperes keresetességi joga az elsőfokú bíróság álláspontjával ellentétben megállapítható.

[16] Kiemeli az ítéltábla azt is, hogy a Ptk. 2:45. § (2) bekezdése szerinti jóhírnév sértés nemcsak valótlan, sértő tények állításával valószínűsíthető meg, hanem bármely más módon, ami alkalmas arra, hogy az érintett társadalmi megítélését, a róla kialakult kedvező képet rombolja. Erre utal az, hogy a jóhírnév sértés törvényi tényállását rögzítő fent hivatkozott törvényhely a „különösen” kifejezést használja az elkövetési magatartások felsorolása előtt, amiből következően az példálózó felsorolás. Nemcsak az ott nevesített módon valószínűsíthető meg ez a fajta jogsértés, hanem például negatív tartalmú, alaptalan, indokolatlan vélemények megfogalmazásával is. Indokoltan vizsgálta ezért az elsőfokú bíróság, hogy az egyes sérelmezett közlések tényállásnak vagy véleménynek minősülnek, de a fentiekre tekintettel a felperes keresete nem lett volna pusztán azon az alapon elutasítható, hogy a közlések egy részét véleménynek tekintette az elsőfokú bíróság.

[17] Mindezeket szem előtt tartva az ítéltábla álláspontja szerint helyesen minősítette az elsőfokú bíróság tényállásnak az I. közlést, mely valóban téves is, mert az alapítványra jutó támogatás összege nem 40 millió forint volt. Azonban ez a közlés semmilyen sértő tartalmat nem hordoz, mert önmagában nem sértő, hogy valakiről azt állítják, hogy nagyobb összegű támogatásban részesült. A felperes helyzete ugyanilyen lenne akkor is, ha az alperes pontosan jelöli meg a cikkben a támogatás összegét.

[18] A II. közlés a fentiek szerint egyértelműen a felperesre vonatkozó tényekből levont következtetés, amely nem megkérdőjelezhető módon sérelmes a felperes számára. Önmagában értelmezve valóban nem, de a cikk egésze alapján arra utal ugyanis, hogy a felperes családja volt az, aki megszerezte azt a bizonyos – a fentiek szerint tévesen 40 millió forintban megjelölt – támogatást. Egy ilyen tartalmú közlés a közpénzek szabályszerű felhasználásához fűződő nyomós közérdekre tekintettel nyilvánvalóan súlyosan sérti az érintett társadalmi megítélését. A pályázati dokumentáció alapján azonban ez a következtetés teljesen alaptalan volt, semmilyen adat nem merült fel ugyanis arra, hogy a felperes családja egyetlen fillért is jogszerűtlenül megszerzett volna a pályázati forrásokból.

[19] A III. közlés tekintetében rámutat az ítéltábla arra, hogy annak első fordulata („jegyes párok helyett gimis osztálytársak között került felosztásra a támogatás”) nem szerepel a cikkben. A második fordulat tényállítás, ami azt sugallja, hogy nem a pályázatban eredetileg megjelölt személyek vettek részt a programokon, azaz nem a célcsoportra költötték a támogatást. Ez az állítás azonban téves, mert a csatolt pályázati dokumentáció alapján ilyen jellegű szabálytalanságot nem tárt fel az ellenőrzés. Ezért ez a burkolt és valótlan állítás is sérti a felperes jóhírnévét.

[20] A IV. közlés annyiban valóban téves, hogy nem három, hanem négy ajánlat közül választották ki a pénzügyi vezetőt. A közlés egésze szempontjából azonban ez egy lényegtelen és nem is sértő, ezért jóhírnév sértést meg nem alapozó tévedés. A sérelmezett közlés fő üzenete valójában inkább az, hogy a felperes ismerősei, rokonai voltak a kiválasztottak. Ez azonban a felperes érvelésével ellentétben valós tényállítás, mert a nyertes ajánlatot valóban ismerős nyújtotta be.

[21] Az V. közlés az elsőfokú bíróság helyes megállapításának megfelelően valóban vélemény, a pártes kormányzat ellenzékének működésével kapcsolatos általános morális fejtegetés, mely a felperesre nézve semmilyen módon nem jóhírnév romboló.

[22] A VI. közlés egy általános megállapítás, de az utána írtak és a cikk egésze alapján egyértelműen azt sugallja, arra utal, hogy konkrétan a felperes családjához kerültek az uniós források. Ez tényekből levont következtetés, melynek azonban semmilyen ténybeli

alapja sincs. E körben utal az ítéltábla a II. közléssel kapcsolatban kifejtettekre, melyek alapján ezt a közlést is jóhírév sértőnek találta.

[23] A VII. közlést az elsőfokú bírósággal egyezően az ítéltábla is egyértelműen véleménynek tekintette. Oly mértékben általános és minden konkrétumot nélkülöző azonban, hogy még áttételesen sem köthető a felperes személyéhez. Ebből következően, bár kétségtelenül negatív üzenetet hordoz, a felperes jóhírnevét nem sértheti.

[24] A VIII. közlés részben tényállítás, részben vélemény. Első két mondata a lebonyolításban részt vevő személyek kiválasztásával kapcsolatos tényállításokat tartalmaz, és részében kétségtelenül téves is, mert valóban nem három, hanem négy ajánlatból választotta ki az alapítvány a pénzügyi vezetőt. Ez azonban a felperes jóhírnevét nem sérti, mert a cikk egésze szempontjából lényegtelen tévedés, és önmagában nem hordoz negatív tartalmat az, hogy egy feladatra csak három jelentkező volt, és közülük választottak. A közlés utolsó mondata pedig egy személyiségi jogi szempontból nem kifogásolható sommás értékítélet, vélemény a program egészének működéséről, ami a felperes jóhírnevét nem sérti.

[25] A IX. közlést véleménynek tekintette az ítéltábla is, az azonban a VI. közléssel kapcsolatban kifejtettek alapján egyértelműen a felperesre vonatkozik, sértő is, és ténybeli alapja egyáltalán nincs. Ezzel a közléssel teszi teljesen nyilvánvalóvá a cikk szerzője azt a véleményét, hogy a 40 millió forint korrupció útján került a felpereshez és családjához, mely egyértelműen a felperesre vonatkozó és rendkívül negatív tartalmú vélemény. Egy köztisztességben álló személynek a korrupcióval történő együtt emlegetése súlyosan rombolja az adott személy társadalmi megítélését, így ez a közlés is alkalmas a felperes jóhírnevének megsértésére.

[26] A X. közlés egy egyértelműen valótlan tényállítás, mert a programmal kapcsolatban a minisztérium végül semmilyen hiányosságot nem állapított meg. A résztvevők számát illetően valóban megfogalmazták kétségeiket az ellenőrzés adatai alapján, de az alapítvány a kifogásokat megnyugtatóan megmagyarázta, amit a minisztérium el is fogadott. A valóság ezért éppen ellentétes azzal, amit a cikk tényként közöl. Hiányosságok fennállását állítani a hangsúlyosan a felperes személyéhez kötött alapítvánnyal kapcsolatban pedig egyértelműen negatív tartalmú rá nézve, ezért sérti a jóhírnevét.

[27] A XI. közlés vélemény, erre helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság. Ez a szófordulat azonban a mai magyar köznyelvben olyan gyakorlatokra utal, melyek nem teljesen jogszerűek, a jogszabályok megkerülését, kijátszását jelentik, vagyis a társadalmi közmegítélés szerint elítélendőek. Ez a közlés ezért sértő a felperesre nézve a VI. és IX. közléssel kapcsolatban kifejtettek szerint.

[28] A XII. közlés valós tényállítás, mert a felperes valóban gyűjtött aláírásokat a cikkben említett eseményen, de ez nem volt tilos, annak pedig nincs jelentősége, hogy a rendezvény a pályázati program megvalósításának része volt-e, így ez a közlés semmilyen módon nem sértheti a felperes jóhírnevét.

[29] A fentiek szerint az elsőfokú bíróságtól eltérően a másodfokú bíróság a sérelmezett közlések egy részében megalapozottnak találta a felperes jogsértés megállapítására irányuló keresetét, ezért a sérelemdíj iránti igényt is érdemben kellett vizsgálni. A Ptk. 2:52. § (3) bekezdése szerinti körülmények tekintetében rendelkezésre álló adatok alapján a kérdésben érdemi döntés volt hozható, ezért a felperes másodlagos fellebbezési kérelme teljesítésének, azaz a Pp. 381. §-a alkalmazásának nem volt alapja.

[30] A cikk felperesre gyakorolt hatásait illetően egyértelműen megállapítható, hogy az a felperes társadalmi megítélését jelentősen rontotta, családjára is kihatással volt, őket is érintette. Az alperes cselekménye nem volt ugyan ismétlődő jellegű, de a cikk által gerjesztett hullámok a helyi sajtóban csak lassan ültek el, és a téma a internetes portál-on is sokáig napirenden maradt. Ezáltal sok érdeklődőhöz eljutottak az alperes valótlan közlései, hosszú ideig foglalkoztatták a helyi közösséget. A negatív hatások mértékét és a közlések felperes személyéhez köthetőségét mi sem bizonyítja jobban, mint a felperes személye elleni szórólapos és plakát kampány ténye és lebonyolításának módja. Ha ugyanis a téma nem foglalkoztatta volna a helyieket, és nem ítélték volna el a leírtak miatt a felperest, akkor mindez nem következett volna be, és a támadások nem a felperes, hanem a közvetlenül érintett alapítvány ellen irányultak volna. Az ítéltábla figyelemmel volt arra is, hogy a cikk közlése rendkívüli mértékben felrúgó volt az alperesnek, mert az állítása szerint számára már a cikk megírásakor is rendelkezésre álló dokumentumok önmagukban is egyértelműen cáfolták mindazt, amit a cikkben leírt. Azok alapján éppen az a megfogalmazottakkal ellentétes következtetés lett volna levonható, hogy a pályázat körül minden rendben volt. Mindezeket mérlegelve a sérelemdíj összegét az ítéltábla 1.500.000 forintban határozta meg.

[31] Mindezek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése szerint részben megváltoztatta.

[32] Felperes nagyobb részt pernyertes lett, ezért az elsőfokú ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezéseit is meg kellett változtatni. Az ítéltábla az elsőfokú ügyvédi munkadíj összegét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (költségrendelet) 2. § (1) bekezdés a) pontja, a P.22.559/2020/1/F/3. szám alatt csatolt megbízási szerződés és költségjegyzék, a 8., 16. és 22. szám alatt csatolt újabb költségjegyzékek, valamint a 2022. január 19-i tárgyaláson tett nyilatkozat alapján járó 500.000 forintból kiindulva a pernyertesség 75%-os arányára tekintettel az általános forgalmi adóval növelten 476.250 forintban határozta meg. Ehhez hozzá kell számítani az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. § (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyi illetékfeljegyzési jogos perben P.22.559/2020/3. szám alatt sürgősen megfizetett 36.000 forint illeték 75%-át, azaz 27.000 forintot mint felmerült költséget is. A felperesnek járó elsőfokú perköltség összesen 503.250 forint lenne. Ebből azonban részleges pervesztességére tekintettel le kell vonni a költségrendelet elsőfokú bíróság által is alkalmazott 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján az alperesnek járó 100.000 forint + áfa összegű ügyvédi munkadíj 25%-át, azaz 31.750 forintot, így az ítéltábla a Pp. 83. § (2) bekezdése alapján 471.500 forint elsőfokú perköltség megfizetésére kötelezte az alperest.

[33] Ugyanilyen arányban oszlik meg a felek között a le nem rótt további 84.000 forint kereseti illeték, melyet a Pp. 102. § (2) bekezdése alapján kötelesek megfizetni.

[34] A felperes fellebbezése szintén 3/4 részben vezetett eredményre, ezért a 160.000 forint meg nem fizetett illetéket is meg kellett osztani a felek között. A fenti rendelkezés alapján a felperes 40.000, az alperes 120.000 forint illeték megfizetésére köteles.

[35] A fellebbezésben sikerrel vitássá tett 1.500.000 forinthez kapcsolódó másodfokú perköltséget is köteles az alperes megfizetni a felperesnek. Ennek ügyvédi munkadíjból álló összegét a költségrendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján határozta meg

az ítéltábla, mert bár a felperes csatolt költségjegyzéket a fellebbezéséhez és ebben a költségrendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján 200.000 forint + áfa összegben határozta meg az ügyvédi munkadíj összegét, de a fellebbezési kérelemben nem ennek alapján, hanem a fellebbezésben vitássá tett értékből kiindulva, mérlegeléssel, áfa-val növelten kérte megállapítani azt. Így a neki járó másodfokú perköltség 32.500 forint + áfa, mert bár a fellebbezése csak részben vezetett eredményre, de az alperesnek – fellebbezési ellenkérelem hiányában – nem merült fel másodfokú perköltsége.

Budapest, 2022. június 2.

László s. k.
bíró

dr. Gyuris Judit s. k.
dr. Kollár Zoltán s. k.
a tanács elnöke

Dr. Örkényi
előadó bíró